

JOEL RICHARDSON

AUTORUL CĂRȚII ANTICRISTUL ISLAMIC

FIARA

DIN ORIENTUL MIJLOCIU

Pledoarie biblică pentru un Anticrist islamic

Mideast Beast – The Scriptural Case for an Islamic Antichrist
by Joel Richardson

*Fiara din Orientul Mijlociu – Pledoarie biblică pentru
un Anticrist islamic*
de Joel Richardson

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RICHARDSON, JOEL

**Fiara din Orientul Mijlociu – Pledoarie biblică
pentru un Anticrist islamic / Joel Richardson.**

- Cihei : Soli Deo Gloria, 2020

Conține bibliografie

ISBN 978-606-94414-4-2

2

Tradusă și publicată în limba română cu permisiunea autorului
Copyright © 2020, Editura Soli Deo Gloria
www.editurasolideogloria.ro
editura@solideogloria.ro
Tel. 0728878087

Traducerea: Simona Mereu
Tehnoredactarea și coperta: Gabi Giulușan

Citatele biblice sunt luate din versiunea Dumitru Cornilescu a Bibliei

CUPRINS

<i>Mulțumiri</i>	7
<i>Prefață</i>	9
1. O abordare simplificată a vremurilor din urmă	15
2. Introducere la teoria Anticristului islamic	31
3. Dominația lui Anticrist: absolută sau limitată?	53
4. Să formulăm metoda noastră de interpretare	69
5. Daniel 2: Visul lui Nebucadnețar cu statuia metalică	75
6. Viziunea lui Daniel cu cele patru fiare	101
7. Daniel 9:26 – Poporul unui domn care va veni	111
8. Daniel 8: Cornul cel mic	127
9. Daniel 10-11: Regele din nord	139
10. Daniel 11 – Teologia lui Anticrist: va pretinde el a fi Dumnezeu?	153
11. Daniel 12: Pecetluit până în vremurile din urmă	167
12. Apocalipsa 12, 13, 17: Femeia, Omul-Copil și fiara	173
13. Ezechiel 38-39: Gog din Magog, partea I	189
14. Ezechiel 38-39: Gog din Magog, partea a II-a	211
15. Ezechiel 38-39: Gog din Magog, partea a III-a	233
16. Psalmul 83	261
17. Isaia și Mica 5: Asirianul	275
18. Iubirea musulmanilor	289
19. Îndurarea Domnului: Speranță pentru mijlocitori	301
<i>Resurse recomandate</i>	309
<i>Despre autor</i>	311

Sotiei mele

Doar un Dumnezeu extraordinar m-ar fi putut binecuvânta cu o femeie atât de frumoasă în toate felurile, așa cum ești tu! Îmi doresc să fi scris despre subiecte mai potrivite pentru a-ți fi dedicate, dar, vai, te-ai căsătorit cu *mine!* Deocamdată, numele tău este onorat în cărți despre Anticrist, dar, pe viitor, își va primi cinstea pe străzile de aur ale Noului Ierusalim.

MULȚUMIRI

În primul rând, aș dori să îi mulțumesc soției mele pentru îndelunga răbdare de care a dat dovadă pe durata scrierii acestei cărți. În al doilea rând, aș vrea să-i mulțumesc lui Joseph Farah. Industria editurilor creștine are nevoie de mai mulți predecesori curajoși ca tine. Creditul aparține, de asemenea, lui Johnny Walker, Ben Wallick, Daryl Surber, Dax Cabrera, Josh Godsey, Anthony Perkins, Billy Humphrey, Jamie Pridgen, Steven Ugan și Stephen Holmes, pentru lectura acestui manuscris și pentru că m-au asistat cu sugestii, comentarii și altele asemenea. Vă mulțumesc, oameni buni!

Aș vrea să-i aduc mulțumiri și lui Scott Watts pentru că mi-a păzit spatele cum numai el știe să o facă, în acești ultimi doi ani. Sunt destul de sigur că, în Împărăția mesianică, după ce voi fi terminat de tuns gardul viu al soției mele, îmi voi petrece mare parte din timpul liber îndeletnicindu-mă cu vreo umilă sarcină de îngrijire a curții conacului tău. Abia aștept!

Mulțumiri și lui John și Lydia Harrigan pentru prietenia voastră și pentru că m-ați ajutat să văd cu o asemenea claritate crucea și Împărăția mesianică ce va să vină.

Tuturor celor ce m-ați susținut în rugăciune în acești ultimi câțiva ani, vă mulțumesc din inimă!

PREFAȚĂ

Prima mea carte a fost publicată în 2006, sub numele *Anticristul: Mult-așteptatul Mesia al islamului*, dar reeditată ulterior ca *Anticristul islamic*. La prima vedere, ea a fost o comparație a escatologiei islamice cu a celei biblice (studiul vremurilor din urmă), dar, în spiritul ei, reprezenta totodată cel mai de seamă efort al meu de a suna din trâmbiță și de a da alarma. Sunt ferm convins că islamul este unica și cea mai mare provocare cu care se va confrunta Biserica înainte de revenirea lui Isus, și totuși cei mai mulți sunt ori adormiți, ori într-o stare de negare. *Anticristul islamic* a fost încercarea mea sinceră și din inimă de a deștepta comunitatea credincioșilor din toropeala în care a căzut în ce privește provocarea care plutește amenințătoare în aer, precum și relevanța islamului și rolul său principal în zilele din urmă. Și, dincolo de asta, cartea a fost o chemare la acțiune: la a-L imita pe Isus, a îmbrățișa crucea și a ne da pe noi înșine, fără teamă, lumii musulmane, pentru a-i smulge din foc pe unii.

Anticristul islamic a pus narațiunea biblică a vremurilor din urmă față în față cu viziunea islamică a sfârșitului. Imaginea care a rezultat pune în lumină realitatea șocantă că islamul, ca sistem religios, este anticristic până în măduva oaselor. Doctrinile de bază ale acestuia reprezintă un atac direct și frontal la adresa creștinismului, declarând că multe dintre aceste doctrine, considerate în Biblie sfinte, fundamentale și esențiale, sunt cele mai mari urâciuni și blasfemii imaginabile. În timp ce credința creștină se întemeiază pe faptul că Dumnezeu Însuși a devenit Om în Isus, Mesia, islamul declară, în Coranul său, că oricine crede în întrupare se face vinovat de cea mai gravă blasfemie imaginabilă, se așază sub blestemul lui Allah și va avea

parte de o „amarnică pedeapsă”, în viața aceasta și în cea de apoi. Mai mult, narațiunea islamică despre vremurile de pe urmă este, în atât de multe privințe, o simplă răsturnare cu capul în jos a narațiunii biblice. Chiar dacă nu pot reda aici, pe scurt, întreaga carte, două exemple ar trebui să ajungă pentru a vă prezenta o imagine convingătoare.

Mai întâi, descrierile biblice ale venirii lui Isus, care este Mesia al evreilor, seamănă în mod izbitor cu cele ale venirii Anticristului islamic, pe care musulmanii îl numesc *al-maseeh al-dajjaal* (Mesia cel fals). În al doilea rând, Anticristul Bibliei are numeroase trăsături comune cu figura mesianică primară a islamului, pe care musulmanii o numesc Mahdi. Altfel spus, Mesia al nostru este Anticristul lor, iar Anticristul nostru este Mesia al lor. Chiar mai șocantă, pentru mulți cititori, a fost revelația că islamul învață că, la întoarcerea Lui, Isus va fi un profet musulman a cărui primă misiune va fi abolirea creștinismului. Este dificil, pentru oricine crede Biblia, să citească despre aceste lucruri fără să devină dureros de conștient de originile satanice ale religiei islamice.

În 2008, am avut oportunitatea de a fi co-autorul unei alte cărți, pe același subiect, alături de Walid Shoebat, care a fost agent operativ al Organizației pentru Eliberarea Palestinei. Cartea aceasta, intitulată *God's War on Terror* [Războiul lui Dumnezeu cu teroarea], este o discuție cvasi-enciclopedică a rolului islamului în zilele din urmă, precum și o cronică a călătoriei lui Walid, care a devenit, din tânărul palestinian musulman însuflețit de o ură adâncă față de evrei, bărbatul creștin care își petrece viața luând poziție în favoarea poporului evreu și proclamând adevărul despre pericolele islamului radical.

Împreună, aceste două cărți au devenit pietrele de căpătâi pentru ceea ce a ajuns să fie o revoluție escatologică populară. Astăzi, primim în permanență e-mailuri și rapoarte din partea unor indivizi care spun cât de mult i-au influențat aceste cărți, transformându-le înțelegerea asupra vremurilor din urmă. Studenți, pastori și chiar erudiți cu reputație au dat glas faptului că au abandonat concepția populară, potrivit căreia Anticristul, imperiul și religia acestuia vor apărea din Europa sau dintr-un Imperiu Roman resuscitat. În locul ei, au ajuns să recunoască simplul fapt că Biblia ne trimite, cu multă emfază și în mod repetat, la Orientul Mijlociu, care va fi puntea de lansare și epicentrul viitorului imperiu al lui Anticrist și al religiei sale.

Mulți mărturisesc că, deși au studiat ani de-a rândul profețiile Bibliei, niciodată nu au întâlnit ceva care să aibă atâta sens și să clarifice atât de bine profețiile biblice. Mai important încă, unii ne-au scris ca să ne împărtășească faptul că, în urma acestei cărți, au devenit credincioși sau și-au rededicat viețile lui Isus. Aleluia!

Sunt, însă, și alții care afirmă că, deși teza prezentată în *Anticristul islamic* și în *God's War on Terror* are foarte mult sens, rămân în continuare cu multe întrebări fără răspuns. Scopul acestei cărți este să expună succint și metodic, dar într-o manieră accesibilă, teoria Anticristului islamic, bazată pe cele mai relevante pasaje ale Scripturii. Dacă există până și cea mai neînsemnată șansă ca islamul să fie, de fapt, subiectul principal al multora dintre profețiile biblice legate de Anticrist, posibilitatea aceasta ar trebui, în ea însăși, să merite supunerea textelor relevante unei considerații serioase.

Vreau să afirm, de la bun început, că această carte nu își propune să dezbată ceea ce mulți ar putea socoti drept flecușete irelevante și chiar morbide legate de sfârșitul lumii. Poate că mulți întrebă de ce contează dacă Anticristul va ieși din Europa sau din Orientul Mijlociu și dacă va fi umanist sau musulman. Adevărul este că implicațiile practice ale multor subiecte discutate în această carte sunt profunde. Dacă islamul este, în realitate, religia lui Anticrist, semnificația acestui fapt este zguduitoare. Cum mare parte a Bisericii de azi, inclusiv segmente importante ale mișcării misionare, îmbrățișează tot mai strâns o abordare a evanghelizării musulmanilor care flirtează cu sincretismul și chiar de-a dreptul cu erezia (mă refer la ceea ce a ajuns cunoscut drept „Mișcarea omului din interior”) [în engl. „Insider Movement” – n.tr.], este imperativ necesar ca urmașii lui Isus să delimiteze cu precizie unde se situează ei vizavi de originile și natura islamului. În strădania noastră de a iubi musulmanii, trebuie, oare, să iubim și islamul? Sau este posibil să ne pese cu pasiune de musulmani și totodată să urâm islamul? Este islamul un sistem de credințe care poate duce la o relație autentică cu Dumnezeu, sau, pur și simplu, o ideologie dăunătoare sufletului? Se poate să fii deopotrivă musulman și ucenic al lui Isus, după cum pretind mulți misionari evanghelici? Sunt Allah al Coranului și Dumnezeuul Bibliei unul și același lucru? Și cum rămâne cu Israelul și cu poporul evreu? Un antisionism și un antisemitism

fără precedent se răspândesc acum din lumea musulmană în Biserica Creștină; ce au spus profeții despre aceste lucruri? Unde trebuie să se situeze un ucenic al lui Isus, care vrea să-i iubească atât pe musulmani, cât și pe evrei, în aceste chestiuni? Și cum rămâne cu „Primăvara arabă”? Ne informează Biblia încotro se îndreaptă această bruscă și drastică schimbare din lumea musulmană? Mai mult, în ciuda faptului că numeroase modele demografice prezic faptul că, în scurt timp, islamul va deveni prima religie din lume, mulți din sânul Bisericii Creștine cred și îi învață și pe alții că cea mai mare parte a lumii islamice (și a Rusiei) va fi, în curând, distrusă printr-o serie de bătălii profetite, având ca rezultat dispariția cvasi-totală a religiei islamului. Dar oare chiar învață Biblia așa ceva? Felul în care răspundem acestor întrebări și ceea ce credem despre aceste lucruri afectează radical abordarea rugăciunii, a mijlocirii, a evanghelizării și a misiunilor. Acestea nu sunt întrebări la care Biserica să-și poată permite să răspundă greșit. Este absolut esențial să cercetăm Scripturile cu atenție, în căutarea răspunsurilor corecte. Iată de ce am scris această carte. Deși va răspunde, fără îndoială, multor întrebări despre sfârșitul lumii, studiul acesta este departe de a trata niște fleacuri escatologice irelevante sau morbide. Este esențial ca Biserica, în efortul ei de a-și găsi drumul în lumea aflată în permanentă schimbare, să înțeleagă adevărurile expuse aici.

De asemenea, vă îndemn să vă apropiați într-un spirit de rugăciune de această carte. Eu așa am scris-o și vă rog să vorbiți cu Domnul pe măsură ce o parcurgeți. Puține subiecte sunt atât de serioase și de presante precum cele discutate aici. Studiarea vremurilor din urmă trebuie făcută într-un spirit de rugăciune. Peste tot în Trupul lui Cristos, pe tot pământul, mulți cred că aceasta este generația care va trăi și va vedea revenirea lui Isus. Așa stând lucrurile, oare nu are această generație o datorie mai mare de a deveni o comunitate a rugăciunii, dedicată iubirii reciproce? „Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiți deci cu mintea limpede și disciplinați-vă în vederea rugăciunii! Înainte de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, pentru că dragostea acoperă o mulțime de păcate!” (1 Petru 4:7-8).

S-ar putea, tot atât de bine, ca aceasta să fie generația care a moștenit deopotrivă masiva oportunitate și imensa responsabilitate despre care vorbea profetul Daniel: „Înțelepții vor străluci ca

strălucirea bolții cerești, iar cei ce au învățat dreptatea pe mulți vor străluci ca stelele, în vecii vecilor” (Daniel 12:3).

Daniel a întrezărit ceva din ea – dar mulți dintre cititorii acestei cărți s-ar putea, tot atât de bine, regăsi în numărul celor ce vor trăi de-adevăratelea această realitate. Apelez la voi să profitați cu tot ce aveți de această oportunitate. Urgența ceasului în care trăim cere cel puțin atâta lucru.

CAPITOLUL I

O ABORDARE SIMPLIFICATĂ A VREMURILOR DIN URMĂ

Mult prea mulți creștini privesc subiectul vremurilor din urmă ca pe un munte insurmontabil, mult prea înalt și complicat de urcat. Așa se face că mulți se mulțumesc să-și încredințeze concepțiile legate de sfârșitul lumii în mâinile pastorului lor sau ale diverșilor „experți în profeții”. Cu siguranță, Domnul le-a dat unora funcția de învățători în Trupul lui Cristos, ca să ajute la călăuzirea fraților lor către o înțelegere corectă a aspectelor mai complicate ale Cuvântului lui Dumnezeu, dar asta nu-l scutește câtuși de puțin pe vreun credincios de responsabilitatea de a cerceta el însuși Scriptura. Unul dintre cele mai bune lucruri pe care le poate face un învățător este să-și echipeze discipolii cu uneltele necesare pentru a studia și a înțelege singuri Biblia. Tocmai acesta este scopul capitolului de față: să echipeze atât pe elev, cât și pe profesorul experimentat, cu câteva principii clare, simple și ușor de urmat, care să simplifice mesajul biblic despre vremurile din urmă și să-l facă accesibil tuturor. Credința falsă, potrivit căreia subiectul sfârșitului este mai presus de capacitatea de înțelegere a creștinului de rând, trebuie clătinată. Odată ce au înțeles principiile explicate aici, mulți dintre cei care altădată erau intimidați de subiectul vremurilor din urmă se vor simți încrezători că stă în puterea lor să înțeleagă escatologia. Următoarele șapte principii constituie metoda pe care o vom adopta în restul cărții pentru înțelegerea profețiilor biblice.

REGULA NR. 1: ÎNCEPE CU CE VINE MAI ÎNTÂI

La scurt timp după ce am absolvit liceul, imediat după ce am devenit credincios, am lucrat timp de un an ca dulgher. În construcția unei case, se începe cu așezarea unei temelii corecte și solide. Cum și de unde se începe afectează întotdeauna produsul finit. Același lucru este valabil și pentru teologie. O temelie slabă sau incorectă va face ca rezultatul final să fie instabil, defectuos sau, posibil, chiar periculos. În construcția unei case, dacă ar fi să începem de la ridicarea acoperișului și, de acolo, să mergem, în sens invers, până la așezarea temeliei, ne-am alege cu câteva probleme serioase. Și totuși, exact așa procedează unii când încearcă să clădească o escatologie biblică solidă; ei decid că vor să înțeleagă ce spune Biblia despre sfârșitul vremurilor și, pe urmă, se îndreaptă glonț spre cartea Apocalipsei, *ultima* carte a Bibliei! Acum, vă rog, nu mă înțelegeți greșit; când studiem planul lui Dumnezeu pentru vremurile din urmă este deosebit de important să înțelegem cartea Apocalipsei. Dar nu de acolo începem. Apocalipsa este fundamentată pe o bogăție de cunoștințe profetice anterioare, revelate în numeroase pasaje din Vechiul și Noul Testament. Probabil mai mult decât oricare altă carte din Noul Testament, Apocalipsa este înțesată de citate directe, aluzii și chiar ecouri mai subtile ale unor zeci și zeci de pasaje biblice.

Imaginați-vă că mergeți la o simfonie. În timpul reprezentației, se aud instrumente cu coarde, tobe, instrumente de suflat, dar abia la final toate aceste instrumente ajung la un extraordinar crescendo. Așa este și Apocalipsa; este marele crescendo profetico-simfonic alcătuit din multe alte profeții ale Bibliei. Dar așa frumoase și mărețe cum sunt crescendo-urile, ele vin la final dintr-un motiv. Înainte de a avea așteptarea să înțelegem ce încearcă să ne transmită Apocalipsa, trebuie să înțelegem ce spun pasajele pe care este construită ea. Scripturile sunt o poveste în desfășurare. Și dacă ne dăm silința să înțelegem corect povestea pe care o deapănă ele, trebuie să pornim de la început, apropiindu-ne de ea în ritmul scrierii, derulării și dezvoltării ei. Toate acestea țin de bunul simț.

Așadar, cea dintâi regulă de urmat când dorim să înțelegem ce are Biblia de spus pe marginea vremurilor din urmă este: Începe cu ceea ce vine mai întâi. Începem de la fundație – de la început. Nu ar putea

fi mai simplu de-atât. În termenii studiului biblic, asta înseamnă că pornim la drum cu Tora, primele cinci cărți ale lui Moise, și de acolo mergem mai departe.

REGULA NR. 2: PĂSTREAZĂ LUCRURILE SIMPLE

Pe lângă faptul că este ultima carte a Bibliei, sunt și alte motive pentru a nu începe cu Apocalipsa. Aceasta este, probabil, cea mai simbolică și apocaliptică scriere din toată Biblia. Când pornim pe drumul înțelegerii a ceea ce spune Biblia despre vremurile din urmă, nu începem cu pasajele cele mai alegorice. Și nici cu cele care sunt cu schepsis, greu de interpretat sau confuze. Dimpotrivă, ar trebui să începem cu cele literale, directe și ușor de înțeles. Prin urmare, nu numai că nu începem cu Apocalipsa; dar nici cu Daniel sau Ezechiel. Deși ambelor acestor cărți le vine rândul cu mult înaintea Apocalipsei, amândouă sunt foarte figurative, pline de vise, viziuni și belșug de simbolism. Așadar, chiar dacă este extrem de important să înțelegem cărțile lui Daniel și Ezechiel ca să pricepem corect mesajul Bibliei despre vremurile din urmă, la fel ca Apocalipsa, acestea nu sunt cărțile cu care să începem. Sunt numeroase alte pasaje esențiale ce trebuie examinate mai întâi, care sunt nu doar mai vechi, dar și mai clare și mai ușor de înțeles decât Daniel și Ezechiel.

Prin urmare, cea de-a doua regulă este să pornim la drum cu ceea ce conține măsura cea mai neînsemnată de elemente confuze, îndoielnice, discutabile sau greu de înțeles.

REGULA NR. 3: ELABOREAZĂ DOCTRINE PE BAZA ÎNTREGII ÎNVĂȚĂTURI A SCRIPTURII

Cu mulți ani în urmă, la începuturile vieții mele de credincios, locuiam în sudul Bostonului. Aveam 19 ani și, cum era de așteptat, din cauza convertirii mele și a schimbării radicale din viața mea, cei mai mulți dintre prietenii mei nu mai voiau să-și petreacă vremea cu mine. Ca peste noapte, devenisem un creștin extrem de vocal și de evanghelistic. Ca atare, mi-am petrecut multe sâmbete cutreierând la pas Bostonul, în căutarea oamenilor dornici să mă asculte împărtășindu-le Evanghelia. În vremurile acelea, una dintre cele mai mari grupări semi-cultice din oraș era Biserica lui Cristos din Boston, numită uneori

și „Mișcarea din Boston”, fondată de Thomas „Kip” McKean. Dădeam destul de des peste discipolii acestei grupări. Una dintre convingerile ei distinctive este că ceea ce mântuiește o persoană este actul propriu-zis al botezului. După ei, fără botezul prin imersiunea în apă, nimeni nu poate fi salvat. În sprijinul acestei idei, aduceau întotdeauna versetul din Faptele Apostolilor 2:38: „Petru le-a răspuns: «Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Cristos spre iertarea păcatelor voastre; și veți primi darul Duhului Sfânt!»” Convertit de curând și plin de râvnă cum eram, însuflețit de duhul celor din Berea, am început să studiez Biblia ca să văd ce are de spus despre mijloacele prin care suntem mântuiți. Am găsit 72 de versete, din Geneza și până la Apocalipsa, care afirmă foarte clar că ceea ce ne mântuiește este credința în Isus și ceea ce a realizat El pe cruce pentru noi. Ceea ce găsisem punea în lumină faptul că, atunci când credem aceste lucruri cu o inimă sinceră și plină de pocăință, suntem cu adevărat botezați și pecetluiți cu Duhul Sfânt. Faptele Apostolilor 1:5 spune: „Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt.” De asemenea, Efeseni 1:13-14 declară că: „În El, de asemenea, ați auzit cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre. În El ați și crezut și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt pe Care L-a promis, Care este o garanție a moștenirii noastre până la răscumpărarea celor ce sunt proprietatea lui Dumnezeu, spre lauda slavei Lui.”

Promisiunea, bineînțeles, vorbește despre împlinirea viitoare a mântuirii noastre, atunci când trupurile noastre vor fi înviate și glorificate. Botezul în apă nu este decât un semn exterior al unei realități lăuntrice care a avut deja loc atunci când am crezut și am fost botezați cu Duhul Sfânt. Așadar, dați-mi voie să pun întrebarea: în lumina celor 72 de versete, pe de o parte, care spun că suntem mântuiți prin credință, și a celui unic verset, pe de altă parte, folosit pentru a susține că actul botezului ne mântuiește, scriptural vorbind, care poziție este mai întemeiată? În mod evident, Scripturile accentuează faptul că credința ne mântuiește, iar botezul cu apă este primul act de ascultare, esențial, după ce am venit la credință.

Scopul pentru care am relatat această istorisire este de a ne aminti să nu elaborăm teorii, poziții sau doctrine pe baza unor pasaje selectate, limitate sau izolate, ignorând bogăția altor pasaje pe orice altă chestiune particulară. Oricare ar fi poziția pe care o alegem, ea

trebuie să se conformeze întregului sfat al Scripturii. Poziția noastră trebuie să poată reuni toate numeroasele pasaje relevante din Biblie, într-o poveste consecventă. Este deopotrivă periculos și iresponsabil să bazăm oricare dintre doctrine sau idei pe unul sau chiar și pe câteva pasaje izolate. Dar dacă vedem că o temă se repetă de nenumărate ori în Biblie, știm că clădim pe o temelie a consecvenței. Prin urmare, cea de-a treia regulă este să clădim pe temele care sunt repetate și consecvente. Formulează doctrine pe baza învățăturilor din ansamblul Scripturii.

REGULA NR. 4: NU UITA – CONTEXT, CONTEXT, CONTEXT!

Întrebați pe oricare agent imobiliar care este secretul vânzărilor de case, iar acesta vă va răspunde: „Locația, locația, locația.” În același fel, oricine a petrecut trei zile într-o școală sau seminar biblic vă va spune că regula cardinală a unei interpretări responsabile a Scripturii este contextul, contextul, contextul. Probabil că una dintre greșelile cele mai facile comise în încercarea de a înțelege profețiile biblice este eșecul de a ține cont de contextul mai larg al Scripturii. Americanii, mai cu seamă, sunt infami pentru egocentrismul lor în ceea ce privește viziunea asupra lumii și, ca atare, noi suntem cei mai predispuși la a comite această comună eroare. Din cauza relativei izolări geografice a Americii, precum și a rolului nostru important pe pământ în istoria recentă, am putea chiar avea unele motive legitime pentru lipsa noastră de cunoaștere a lumii din jurul nostru. Dar când purcedem la interpretarea și înțelegerea profețiilor biblice, o astfel de atitudine egocentrică este cât se poate de păgubitoare. Dați-mi voie să mă explic.

Astăzi, Biserica din Statele Unite și Occidentul, în general, se luptă cu diverse chestiuni, între care amintesc relativismul moral și cultural, umanismul secular, darwinismul, pluralismul religios și ateismul intelectual. Lista ar putea continua la nesfârșit. Toate aceste idei și paradigme anticreștine par a-și întezi strânsoarea asupra culturii și societății vestice. Așadar, Biserica occidentală trăiește într-o atmosferă în care show-urile televizate, filmele și media la care suntem expuși ne trimit neîntrerupt mesaje aflate în conflict cu perspectiva biblică asupra lumii și vieții. În același fel, dacă ai

noștri copii frecventează o școală publică sau o universitate seculară, profesorii și elevii deopotrivă îmbrățișează cu agresivitate una sau mai multe dintre aceste paradigme anticreștine. Așa se face că credincioșii din Vest tind să-și imagineze că duhul veacului acestuia cu care ne războim noi aici este același cu cel cu care se războiesc creștinii din oricare altă parte a lumii. Chiar dacă discernem corect puterile demonice din spatele multor acestor idei care ne iau, zi de zi, cu asalt familiile și credința, mulți presupun că acest duh dominator este, în fapt, principalul duh al lui Anticrist. Sunt mulți care își închipuie că Anticristul va fi liderul unei religii mondiale care îi primește pe toți, mai puțin, desigur, pe adevărații creștini. Deoarece cultura vestică este singura lume cunoscută majorității occidentalilor, atunci când se întorc la Biblie și parcurg pasajele profetice legate de vremurile din urmă, mulți fac greșeala de a vedea în ele propriile paradigme și experiențe personale. Problema este, bineînțeles, că Biblia este și a fost dintotdeauna o carte centrată în întregime pe Ierusalim, Israel și Orientul Mijlociu. După cum vom vedea, profețiile biblice ne relatează o poveste axată în foarte mare măsură pe Ierusalim. Ierusalimul este orașul în jurul căruia se învâрте întreaga narațiune a revenirii lui Isus. Acesta este orașul din care Isus va domni, la propriu, pe pământ, după întoarcerea Lui. Să nu pierdem din vedere acest fapt.

Așadar, dacă cineva trăiește azi în Ierusalim, în ciuda prezenței ideilor care potopesc societatea vestică, principalul spirit demonic ce amenință să distrugă evreii și creștinii, poporul lui Dumnezeu, nu este pluralismul religios sau ateismul intelectual, ci islamul, de la un capăt la altul. În Statele Unite, spiritul islamului este mai puțin semnificativ, motiv pentru care americanilor le este mai greu să înțeleagă această idee. Dar dacă ne uităm la Israel, epicentrul contextului geografic al Bibliei, vedem cu ușurință că spiritul care domină întreaga regiune nu este universalismul sau religia New Age, ci islamul. Întinzându-se de la câteva sute de mile la câteva mii de mile în jurul Ierusalimului, islamul controlează Orientul Mijlociu, Africa de Nord, Asia Mică și Asia centrală. Israelul este așezat în mijlocul acestui ocean de ură.

Prin urmare, atunci când ne apropiem de Scripturi dorind să înțelegem ce are de spus despre sfârșitul lumii, cea de-a patra regulă de care trebuie să ținem cont este contextul corect. Trebuie să avem grijă să nu vedem o paradigmă occidentală – un context *străin* – în

paginile acestei cărți orientale care se numește Biblie. Să nu uităm niciodată că ea a fost scrisă în contextul Orientului Mijlociu și într-un context Israelo-centric. Biblia nu a fost scrisă în primul rând pentru americani sau occidentali. Ea este o carte evreiască, ce pune accentul pe Orientul Mijlociu și are o paradigmă specifică acestei zone.

REGULA NR. 5: NU CITI LITERATURA PROFETICĂ LA FEL CA PE UN MANUAL TEHNIC

Această regulă o duce în spate pe cea dinainte. Ea spune că occidentalii trebuie să admită că cele mai multe profeții din Biblie sunt scrise sub formă de poezie profetică evreiască sau literatură apocaliptică. Occidentalii care studiază Scripturile ar trebui să se familiarizeze cu caracteristicile acestor tipuri de literatură și cu numeroasele procedee literare folosite. Includem aici lucruri precum idiomuri ebraice, hiperbola și împlinirea duală a atâtor pasaje profetice. Deoarece rădăcinile culturale și intelectuale ale Vestului se trag în mare parte din Iluminism, avem metode particulare de a gândi, de a raționa și de a vedea lucrurile, care sunt adesea în conflict cu felul în care a fost scrisă Biblia.

Vorbeam odată la o conferință, explicând că a citi Biblia în sens literal înseamnă uneori tocmai să nu luăm lucrurile într-o manieră hiperliterală. Câteodată, citirea poeziei într-o manieră hiperliterală sau tehnic literală poate crea tot soiul de probleme și interpretări eronate. Cum era de așteptat, după ce mi-am încheiat discursul, un bărbat cu un aer arțagos mi-a ieșit în întâmpinare în fața bisericii. „Eu citesc Biblia în sens literal, punct”, a spus el, inferând, desigur, că eu încurajam o metodă de interpretare non-literală sau ușor liberală. Simțindu-mă oarecum întăritat, mi-am deschis Biblia la Isaia 60, unde se vorbește despre binecuvântările care vor veni asupra poporului evreu în împărăția mesianică. „Deci, înțelegeți Biblia în sens literal, orice-ar fi?” l-am întrebat și i-am înmănat Biblia mea, arătându-i versetul 16 și rugându-l să-l citească cu voce tare: „Vei suga laptele neamurilor, vei suga sânul împăraților și vei ști astfel că Eu sunt Domnul, Mântuitorul tău, Răscumpărătorul tău, Puternicul lui Iacov.”

Nevrând să admită că lectura acestui verset în cheie literală ar fi avut unele implicații oarecum stânjenitoare, a spus că „pe asta” trebuie

să-l mai studieze puțin. Dar cred că a înțeles ce am vrut să spun. Sunt adeptul unei metode interpretative literale, dar citesc poezia profetică așa cum se citește poezia profetică, narațiunea istorică așa cum se citește narațiunea istorică, proverbele ca pe niște proverbe etc. Aceste lucruri vorbesc, toate, despre realități foarte literale, dar reprezintă diferite tipuri de literatură și folosesc expresii diverse pentru a reda aceste realități, fiecare având propriile reguli și caracteristici. Așadar, atunci când citim literatura apocaliptică ebraică sau poezia profetică, nu le citim ca și când am avea în mâini un manual pentru o Toyota Tundra. Pentru o explorare mai amănunțită a acestei chestiuni, recomand călduros o carte foarte simplă, *Biblia ca literatură*, de Gordon D. Fee și Douglas Stuart.

REGULA NR. 6: RECUNOAȘTE ACCENTUL ULTIM, META-POVESTEA PROFEȚIEI BIBLICE

Înțelegerea naturii generale a profeției biblice nu este nici pe departe atât de dificilă precum au prezentat-o uneori mulți interpreți vestici. Deși aproape fiecare profeție are aplicație istorică fie în viitorul imediat, fie în cel apropiat de profeți, în ultimă instanță, miza tuturor profețiilor biblice o constituie venirea lui Mesia, Ziua Domnului (judecata lui Dumnezeu asupra pământului) și Împărăția mesianică ce va urma. Chiar dacă fiecare profet vorbea, cel mai adesea, mai întâi despre circumstanțele din vremea sa ori despre evenimente din viitorul apropiat, miza principală a întregii Biblii, a fiecărui profet și apostol, este venirea lui Isus și așezarea Împărăției Lui pe pământ. Ca atare, putem spune, pe bună dreptate, că profeția biblică este, întâi de toate, *mesiano-centrică*. În ultimă instanță, ea vorbește despre Isus.

Bineînțeles, subliniind mesiano-centrismul Scripturii, trebuie să recunoaștem deopotrivă cea dintâi și cea de-a doua venire a lui Isus. Creștinii moderni se specializează cel mai adesea în profețiile care indică cea dintâi venire a lui Isus și le trec în plan secund pe cele despre cea de-a doua Sa venire. Adevărul este, însă, că accentul Scripturii cade, în principal, pe a doua venire. Mult mai multe sunt profețiile care au de-a face cu cea de-a doua venire decât cu cea dintâi. Așadar, primele trei accente ale profeției biblice sunt:

- Contextul istoric imediat al epocii profeților
- Prima venire a lui Isus
- A doua venire a lui Isus/Ziua Domnului.

Dar iată unde este problema: o caracteristică a gândirii vestice este că ne place să organizăm și să clasificăm lucrurile în categorii ordonate. Vesticilor le place să sistematizeze totul, inclusiv teologia. Am putea chiar încerca să disecăm Cuvântul viu al lui Dumnezeu ca pe o broască în laboratorul de știință al unui liceu. Așa stând lucrurile, când purcedem la interpretarea Bibliei, încercăm adesea să definim fiecare verset sau pasaj, stabilind că vorbește ori despre împlinirea istorică, ori despre cea viitoare, ca și când ar fi absolut necesar să fie ori una, ori alta. Dar trebuie să înțelegem că Biblia este o carte orientală și nu a fost scrisă cu o mentalitate occidentală. Așa se face că găsim adesea în Scripturi, aproape ca pentru a-i înnebuni pe occidentali, o *amestecare* a trecutului și a viitorului în același pasaj, fără vreo întrerupere. Luați spre exemplu următorul pasaj clasic:

Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, iar autoritatea va sta pe umerii Săi! Va fi numit: „Sfetnic minunat, Dumnezeu puternic, Tată veșnic, Prinț al păcii.” Autoritatea Sa va crește neîncetat și va fi o pace fără sfârșit pentru tronul lui David și împărăția Sa. El o va întemeia și o va întări prin judecată și dreptate, de acum și pe vecie. Râvna DOMNULUI Oștirilor va face aceasta. (Isaia 9:6-7)

Pasajul acesta vorbește ca și când scopul principal al acestui Copil, al acestui Fiu, ar fi să răzbune Israelul pe dușmanii săi. Uitați-vă ce face acest Copil: granițele Israelului vor fi extinse; jugul care împovărează poporul evreu va fi sfărâmat; cizmele și sângele războinicilor vor fi de domeniul trecutului. Acest Copil va aduce o pace fără sfârșit. Cu toate acestea, Copilul a venit, dar restul profeției nu s-a adevărit încă. Israelul este, în continuare, oprimat. Războaiele continuă. Undeva în acest pasaj există o pauză sau un „gol” de două mii de ani. Dar o lectură a pasajului la valoarea sa nominală nu dă niciun indiciu real asupra acestui gol. Într-un singur

pasaj neîntrerupt, avem deopotrivă împlinirea istorică (Copilul S-a născut) și cea viitoare (El va conduce, va sfârâma toiagul opresiunii și va aduce o pace fără sfârșit). Oricât de mult ne-ar plăcea nouă, occidentalilor, să abordăm un pasaj împărțindu-l în categorii ordonate ale trecutului și ale viitorului, adesea elementele din aceste două categorii sunt amestecate. Uneori, un pasaj poate fi parțial istoric, cu umbre ale unor profeții futuriste. Alteori, un profet poate vorbi aproape în întregime despre viitor, cu doar o ușoară umbră de accent istoric. Alteori, un pasaj poate fi în întregime futurist sau istoric. Cum trebuie, deci, să înțelegem aceste pasaje? Răspunsul stă în înțelegerea poveștii de ansamblu pe care au depănat-o toți profeții și în identificarea temelor repetate, comune, care alcătuiesc această meta-narațiune. Dați-mi voie să explic.

Mulți ați auzit zicala: „Nu vede pădurea din cauza copacilor”. Rostul ei este să avertizeze împotriva împotmolirii în multele detalii sau complexități (copaci) ale unui subiect până acolo încât să se piardă din vedere imaginea de ansamblu (pădurea). Probabil că această zicală nu este nicăieri mai nimerită decât în studiul profeției biblice. Studiind numeroasele pasaje referitoare la sfârșitul vremurilor, putem cu ușurință să ne afundăm atât de tare într-unul încât să pierdem din vedere povestea mai mare. Am văzut deopotrivă elevi și profesori făcând această greșeală, de zeci de ori. Dar este o greșeală ușor de evitat. Înainte de a ne apuca de studierea oricărui pasaj, trebuie să dobândim o înțelegere solidă a meta-poveștii, povestea ultimă care se boltește deasupra lui, transmisă de numeroasele profeții ale Bibliei. Din fericire, nu este dificil să facem asta. O trăsătură minunată a Bibliei este că deapănă aceeași poveste din nou și din nou, în numeroase feluri. De fiecare dată când este vorba de o temă importantă, aceasta va fi repetată de nenumărate ori în Scripturi. Când ceva capătă importanță profetică, Biblia va relua acea idee cu claritate, reiterând-o de zeci de ori, în numeroase pasaje. Tocmai prin observarea acestor teme comune și repetate putem prinde „imaginea de ansamblu” a profeției biblice.

Repetând ceea ce am spus adineauri, chiar dacă fiecare dintre profeți vorbea fie despre împrejurări imediate din vremea lui, fie de cele din viitorul apropiat, miza ultimă a tuturor profețiilor biblice este venirea lui Mesia, Ziua Domnului și Împărăția mesianică ce va veni.

Venirea lui Isus și așezarea Împărăției Sale este povestea cea mare pe care au spus-o toți profeții. Pe ea cade accentul în toată Scriptura. În următorul capitol, vom trece rapid în revistă câteva dintre cele mai importante pasaje biblice despre Ziua Domnului și revenirea lui Isus. Pentru scopul acestui studiu, vom supune considerației națiunile specifice pe care le va judeca Isus la întoarcerea Lui. Vom vedea că, din nou și din nou, ni se spune aceeași poveste generală. Chiar dacă s-ar putea scoate în evidență numeroase sub-teme care să extindă această imagine de bază, vor reieși limpede cinci teme primare:

- În zilele din urmă, Anticristul, imperiul și armatele lui se vor ridica din mijlocul națiunilor – astăzi majoritar musulmane – din Orientul Mijlociu și Africa de Nord.
- Aceste națiuni vor forma o coaliție, uniune sau alianță și vor invada națiunea Israelului. Va urma o pandemie mondială de grele persecuții pentru evrei și creștini.
- După o perioadă scurtă, dar extrem de teribilă, în care victoria va aparține lui Anticrist și armatelor sale, Isus Se va întoarce pe pământ ca să-i scape pe supraviețuitorii poporului evreu, dintre care mulți vor fi fost luați prizonieri de către invadatorii victorioși.
- Cei ce au murit în neprihănire vor învia și, alături de sfinții aflați în viață, vor fi „răpiți” în văzduh, unde vor primi instantaneu viața veșnică în trupurile lor înviate și glorificate.
- Isus îl va nimici pe Anticrist și armatele lui și va așeza Împărăția mesianică peste tot pământul, domnind din Ierusalim.

Deși sunt, categoric, numeroase alte detalii pe care le-am putea aminti, după cum vom vedea, aceste cinci teme mai largi sunt repetate cel mai frecvent în cărțile profeților. În efortul de a înțelege profeții biblice, înțelegând meta-narațiunea despre Ziua Domnului și Împărăția ce va urma, multe pasaje din profeți, care până nu demult erau derutante, vor căpăta, deodată, sens. Chiar dacă toate vorbeau despre evenimente din zilele lor sau din viitorul apropiat, în ultimă instanță toate deapănă aceeași grandioasă poveste și arată către același glorios viitor.

REGULA NR. 7: ÎNȚELEGE CĂ, ATUNCI CÂND SE SPUNE CĂ DUMNEZEUL ATOTPUTERNIC ESTE PREZENT ÎN CARNE ȘI OASE PE PĂMÂNT, ESTE VORBA DESPRE DUMNEZEU FIUL (ISUS)

Această ultimă regulă este mai mult o observație, dar este esențial să știm că, pentru o înțelegere corectă a numeroaselor pasaje din profeți despre revenirea lui Mesia și Ziua Domnului, atunci când Dumnezeu este înfățișat ca fiind prezent în persoană pe pământ, este vorba, de obicei, ori de o apariție istorică, pre-încarnată a lui Dumnezeu Fiul, ori de un portret profetic al lui Isus, Mesia, la vremea întoarcerii Sale. Multor creștini le scapă din vedere faptul acesta, pentru că sunt confuzi cu privire la natura Trinității. Adesea, atunci când cel descris este numit Dumnezeu sau cu numele sacru de Yahweh, tradus cel mai adesea prin „Domnul”, mulți se mulțumesc să presupună că este vorba despre Dumnezeu Tatăl. Dar, nicăieri în Biblie, Dumnezeu Tatăl nu coboară pe pământ, decât la sfârșit (Apocalipsa 21-22).

Dumnezeu S-a arătat oamenilor, bărbați și femei, în diverse momente. Iată doar câteva exemple:

Agar L-a numit pe Domnul Care i-a vorbit: „Dumnezeul Care mă vede”, zicându-și: „L-am văzut într-adevăr aici pe Cel Care mă vede.” (Geneza 16:13)

Iacov a numit acel loc Peniel, zicând: „L-am văzut pe Dumnezeu față în față și totuși viața mi-a fost cruțată.” (Geneza 32:30)

În ciuda acestor apariții și a altora ale lui Dumnezeu în Vechiul Testament, apostolul Ioan a afirmat răspicat că nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu Tatăl, cu excepția lui Dumnezeu Fiul:

Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu. Singurul născut, El Însuși Dumnezeu, Cel Care este în sânul Tatălui, El L-a făcut cunoscut. (Ioan 1:18)

Este scris în Profeți: „Toți vor fi învățați de Dumnezeu.” Oricine a auzit și a învățat de la Tatăl vine la Mine. Nu că cineva L-a văzut pe Tatăl, în afară de Cel Care este de la Dumnezeu; El L-a văzut pe Tatăl. (Ioan 6:45-46)

Și apostolul Pavel a spus răspicat că Dumnezeu Tatăl n-a fost văzut niciodată:

Îți poruncesc, înaintea lui Dumnezeu, Care dă viață tuturor lucrurilor, și înaintea lui Cristos Isus, Care a depus o bună mărturie înaintea lui Ponțiu Pilat, să păzești fără pată și fără reproș această poruncă până la arătarea Domnului nostru Isus Cristos, pe care binecuvântatul și singurul Suveran, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, o va descoperi la timpul potrivit, El, singurul Care are nemurirea, Care locuiește într-o lumină de care nimeni nu se poate apropia și pe Care niciun om nu L-a văzut și nici nu-L poate vedea. A Lui să fie onoarea și puterea veșnică! Amin. (1 Timotei 6:13-16)

Și totuși, peste tot în profeți, sunt numeroase pasaje care vorbesc despre prezența fizică pe pământ a lui Dumnezeu. Deși am putea cita mai multe pasaje, țineți cont de următorul:

După aceea, Moise s-a suit împreună cu Aaron, Nadab, Abihu și cei șaptezeci de bărbați din sfatul bătrânilor lui Israel; ei L-au văzut pe Dumnezeul lui Israel. Sub picioarele Lui era ceva ca un fel de lucrare de piatră de safir, ca cerul senin. Dumnezeu nu Și-a întins mâna împotriva conducătorilor israeliților; ei L-au văzut pe Dumnezeu și totuși au mâncat și au băut. (Exodul 24:9-11)

Deși numeroși indivizi și grupuri de oameni din Biblie L-au văzut pe Dumnezeu în istorie, toate aceste pasaje trebuie înțelese ca fiind apariții pre-încarnate ale lui Dumnezeu Fiul. În același fel, atunci când Îl vedem pe Dumnezeu prezent fizic într-o profeție futuristă, ar trebui să înțelegem că aceste referințe la „Dumnezeu” sau „Domnul” vorbesc despre Isus, după întoarcerea Lui. Luați spre exemplu pasajul din Zaharia:

Voi aduna toate neamurile pentru a lupta împotriva Ierusalimului. Cetatea va fi cucerită, casele vor fi jefuite,

iar femeile vor fi necinstite. Jumătate din cetate va pleca în exil, dar rămășița poporului nu va fi nimicită din cetate. Atunci Domnul va ieși și va lupta împotriva acestor neamuri, cum S-a luptat în bătălii, în zilele din trecut. În ziua aceea, picioarele Lui vor sta pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, în partea dinspre răsărit. Muntele Măslinilor va fi despicat în două părți, de la răsărit la apus, și se va forma o vale foarte mare. Jumătate din munte se va deplasa astfel înspre nord, iar cealaltă jumătate înspre sud. (Zaharia 14:2-4)

Aici, Yahweh, Domnul, este văzut stând în picioare, la propriu, pe munte. Descrierea Îl arată luptând cu armatele națiunilor păgâne. Aceasta este, în mod clar, o profeție mesianică despre ziua în care Isus, Mesia, va sta pe Muntele Măslinilor și va judeca toate națiunile care vin împotriva Ierusalimului.

REZUMAT

În concluzie, să recapitulăm regulile de interpretare pe care le-am discutat în acest capitol. Urmând și aplicând aceste reguli simple, oricine poate găsi profețiile biblice mult mai abordabile și lesne de înțeles:

- ♦ **REGULA nr. 1:** Începe cu ceea ce vine mai întâi, nu cu ce vine la urmă.
- ♦ **REGULA nr. 2:** Începe cu ceea ce este clar, direct și ușor de înțeles, nu cu ceea ce este simbolic, alegoric sau dificil de înțeles.
- ♦ **REGULA nr. 3:** Clădește pe teme care sunt consecvente și apar în mod repetat în Scriptură.
- ♦ **REGULA nr. 4:** Amintește-ți întotdeauna: contextul, contextul, contextul.
- ♦ **REGULA nr. 5:** Nu te apropia de Biblie ca de un manual tehnic, ci ține mereu cont de natura ei orientală.
- ♦ **REGULA nr. 6:** Recunoaște accentul ultim al profeției biblice; adică nu pierde din vedere „povestea mai mare”.

- **REGULA nr. 7:** Recunoaște că, atunci când Dumnezeuul Atotputernic este înfățișat ca fiind prezent fizic pe pământ, Acela este Dumnezeu Fiul, fie că este vorba în sens istoric, ca Fiul lui Dumnezeu pre-încarnat, fie că este vorba de Isus la vremea întoarcerii Sale.